

نگاه شهرسازی پایدار در تبدیل معابر سواره رو به پیاده رو

علی انجم شعاع*، محمد گلمکانی

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کرمان، کرمان. AliAnjomshoa67@yahoo
۲- دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم تحقیقات، تهران. m.golmakani1993@gmail

چکیده

امروزه در میان تمامی مباحث مربوط به شهرسازی پایدار، مبحث حمل و نقل شهری از اولویت خاصی برخوردار است. لذا گسترش روز افزون وسایل نقلیه و آلودگی های زیست محیطی حاصل از آنها، موجب مطرح شدن خیابان و سیستم حمل و نقل شهری به عنوان یکی از عوامل اساسی ناپایداری شهری شده است. از این رو از دهه ی ۱۹۶۰، جامعه جهانی را بر آن داشته که با تأکید بر پایداری به منظور کاهش تبعات منفی حضور خودرو در مراکز شهری در جهت تحدید حرکت سواره و الویت دادن به حالت های پایدارتر حمل و نقل گام بردارند. راهکارهایی که برای ارتقاء کیفیت حمل و نقل شهری در شهرسازی پایدار مطرح شده اند، همگی بر لزوم توجه بیشتر به نقش عابر پیاده تأکید دارند و براساس سیستم حمل و نقل شهر پایدار بر مبنای حرکت عابر پیاده شکل می گیرد. از این رو توجه به ایجاد پیاده راه ها به ظهور نگرش های جدید بر مبنای دیدگاه های متأثر از الگوی شهرسازی قبل انقلاب صنعتی در شهرهای اروپایی بر می گردد؛ که به شهرسازی انسان گرا معروف اند. این نگرش در مقابل شهرسازی اتومبیل گرا که هم اکنون نگرش حاکم در شهرسازی ایران است مطرح می گردد. یافته های این پژوهش بیانگر این مسئله می باشد که پیاده راه سازی و تبدیل معابر سواره رو که قابلیت و شرایط ایفای نقش به عنوان پیاده راه را دارند، نه تنها سبب سلامت جسمی و روحی شهروندان می شود بلکه منجر به حل بسیاری از مشکلات ترافیکی می گردد، علاوه بر این موجب دسترسی بهتر، عامل حمل و نقل پایدار، زمینه ساز تجدید حیات مدنی، رونق اقتصادی و زیست پذیری این بخش از شهرها می گردد.

واژه های کلیدی: شهرسازی پایدار، پیاده راه، عابر پیاده، معابر سواره، حمل و نقل پایدار